

VRŠOVICKÝ

3/2023

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Milé sestry a bratři, loni se mi náhodou dostala do rukou Učitelská smlouva z roku 1923, tedy přesně 100 let stará.

Půjčila mi ji Blanka Čádová, když jsem se k

ní přišla podívat na její rodinnou kroniku. Věděla jsem, že Blanka studovala před několika málo léty Univerzitu třetího věku a asi víte, že si vybrala genealogii, která se zabývá studiem rodokmenů. Něco mi říkalo, že právě díky tomu by mohlo být její vyprávění hodně zajímavé, i když se pak ukázalo, že to bylo především kvůli jejímu vypravěčskému daru, protože její vzpomínky na dětství a rané mládí měly svižný styl a nepostrádaly humor, ale ani napětí, když líčila zážitky z druhé světové války. Dávaly nahlédnout do života typické prvorepublikové rodiny, aspoň jak si ji většinou představujeme i s tím, že se děti učily obvykle také náboženství, a protože Blančina rodina patřila do Církve československé, chodila od mala i do sboru naší církve na Smíchově. Vzpomínky na svůj další život využila Blanka k sepsání rodových kronik svého tatínka a manžela. Vyprávěla mi také, že do jejich rodiny patřily i dvě tety, sestry jejího tatínka, učitelky, které měla moc ráda a které si s ní a jejím bratrem výborně rozuměly. Nikdy se nevдалy a trávily s jejich rodinou hodně volného času. Byla to už doba svobodného Československa, kde vládl osvícený prezident Masaryk a přesto ještě dlouho platily pro slečny učitelky neuvěřitelně přísné podmínky. Posuďte sami: Slečna

učitelka neuzavře manželství, jinak bude smlouva okamžitě zrušena. Nebude se stýkat s muži. Nebude vycházet z domu mezi 8. hodinou večer a 6. hodinou ráno. Nebude vysedávat v městských mléčných barech. Neopustí město bez povolení předsedy školské rady. Nebude kouřit cigarety. Nebude pít pivo, whisky ani víno. Nenastoupí do kočáru taženého koňmi ani do automobilu s mužem, s výjimkou otce nebo bratra. Nebude si barvit vlasy, ani se líčit. Délka sukně musí končit maximálně dva palce nad patou. Bude udržovat čistotu ve škole, zametat podlahu ve třídě minimálně jednou denně, mýt podlahu teplou vodou a mýdlem jednou týdně, mýt tabule nejméně jednou denně. Je těžké uvěřit, že se slečny učitelky nedaly odradit od své touhy učit a vzdělávat děti a nejspíš k nim být ještě přívětivé a nepoužívat rákosku. Člověk si prostě uvědomí, že některá povolání se nikdy neobešla bez silného citového vztahu k jiným lidem, biblicky řečeno bez lásky k bližním.

Ani dnes není žádný med dělat učitele. Ateistická společnost, absence hodnot, závislost žáků na mobilech a dalších technologiích, neuznávání autorit, poruchy pozornosti atd. S tím vším se musí dnešní učitel vyrovnávat, přitom předávat učivo, být trochu i psychologem či sociologem. Je to náročná profese a jako v kterémkoli oboru i tady pracují skvělí odborníci, ale i lidé, kteří se na toto povolání nehodí. My můžeme jen všem dětem přát, aby potkaly v životě co nejvíc učitelů, kteří v nich dokážou vzbudit zájem nebo je dokonce nadchnout pro daný předmět, probudit v nich touhu dozvídat se víc a zároveň je

pokračování na str. 6

POSTNÍ MODLITBY TOMÁŠE BUTTY POD KRISTOVÝM KŘÍŽEM A S PROSBOU ZA ŠTĚDRÉ SRDCE

„Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží.“ 1 K 1,18

Bože, dáváš poznat pravou moudrost v poselství o kříži tvého Syna Ježíše Krista. Tuto moudrost lidé světa neznají a nechápou, ale ani my jí často nerozumíme. Ty jsi ukázal v bolestné Kristově cestě kříže spolehlivou cestu, která vede k pravému a věčnému životu s tebou. Kéž tuto moudrost kříže přijímáme s vírou, pokorou a vděčností. Pod křížem Krista ti děkujeme za jeho lásku, do níž je zahrnut celý svět i každý z nás. Dej nám v každé situaci spolehnout na Kristovo slovo, neboť i když vše pomine, jeho slova nikdy nepominou. Kéž nás Ježíš přidrží na této cestě k věčnosti a nikdo a nic nás neodloučí od tvé lásky. Amen.

„Budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.“ Iz 58,10

Dobrý a štědrý Bože, ty nás mnohým obdarováváš a dáváš nám, co potřebujeme ke svému životu. Dáváš nám ve svém Synu Ježíšovi příklad, že i my lidé se můžeme a máme navzájem obdarovávat. Dávej nám štědré a ochotné srdce, abychom dokázali obdarovávat druhé hmotným chlebem, když trpí nouzí a strádají. Ať dokážeme obdarovávat i nehmotným chlebem – vlídností, úsměvem, zájmem o druhé, každodenními konkrétními projevy lásky. Vždyť je to v našem lidském životě potřebné jako sůl a jako chléb, aby nebyl náš život promarněn, ale došel naplnění v Kristově lásce. Amen.

NEDĚLE V BŘEZNU

2. neděle postní (reminiscere) 5. března
Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti; ať nade mnou moji nepřátelé nejásají. Bože, vykup Izraele ze všeho soužení!
(Žalm 25, 6.2b.22)

První čtení z Písma: Genesis 12, 1-4a
Druhé čtení z Písma: Římanům 4, 1-5.13-17
Evangelium: Jan 3, 1-17

3. neděle postní (oculi) 12. března
Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy. Obrát ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak ponížený.
(Žalm 25, 15-16)

První čtení z Písma: Exodus 17, 3-7
Druhé čtení z Písma: Římanům 5, 1-8
Evangelium: Jan 4, 5-42

4. neděle postní (laetare) 19. března
Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlivali. Budete sát do sytosti potěšení z jejích prsů.
(Izajáš 66, 10-11)

První čtení z Písma: 1. Samuelova 16, 1b.6-7.10-13
Druhé čtení z Písma: Efezským 5, 8-14
Evangelium: Jan 9, 1-41

V. neděle postní (judica) 26. března
Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmí se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pro-národem, před člověkem záłudným a podlým! Tys přece moje záštita, Bože. (Žalm 43, 1-2)
První čtení z Písma: Ezechiel 37, 12-14
Druhé čtení z Písma: Římanům 8, 8-11
Evangelium: Jan 11, 1-45

Gn 12, 1-4a

Ř 4, 1-5.13-17

ev. Jn 3, 1-17

ABRAHAM ROZMLOUVÁ S HOSPODINEM

Po příběhu z ráje o tom, jak člověk podléhá pokušení bohorovnosti, který jsme slyšeli minulou neděli, a při kterém jsme se zamýšleli o Kristu, kdy zpráva o něm zůstává rozkročena mezi mýtem a logem, pokračujeme dnes dál, připomenutím další výrazné biblické postavy s jasnou linkou vedoucí až ke Kristu, a tím je praotec víry Židů, křesťanů a muslimů – muž jménem Abram, posléze Abraham. Abrahamem začínají, alespoň v biblickém pohledu dějiny. Jedenáct úvodních kapitol Bible je prehistorií, ve které čas nehraje ústřední roli. Pracovně jsem si je nazval „příběhy z ráje“, i když ráj se člověku na stránkách Bible uzavírá po jeho pádu s třetí kapitolou knihy Genesis. I potom ale čas chronos, čas lineární, není tím stěžejním v posunu vyprávění, onoho starořeckého mythu – vyprávění, ve kterém platí, že čím více se autoři noří do příběhů počátků, ustupuje chronos do pozadí a popisovaný sled událostí bere na sebe podobu času kairos – času naplnění, tedy Boží vertikály protínající lidský život a plnící ho novou dimenzí. Tak si vysvětluji i nezvykle dlouhé časové etapy, mezi kterými jsou sevřeny životní příběhy lidí jako Henoch, Nimrod, Metuzalém, a nakonec i Abraham, i když v jeho případě se už časová linka zkracuje z vyšších řádů staletí na řády nižší, pořád je ale pro nás těžko představitelné, že většina Abrahamova aktivního života se odehrává mezi jeho pětasedmdesátkou a sto sedmdesát pětou, ve které umírá.

Podobně jeho žena Sára – prvorodička v devadesáti, jejich syn Izák, který coby šedesátiletý mladík poznává Rebeku, se kterou po její dlouhé neplodnosti počíná Ezaua a Jákoba. Stěžejním ale na Abrahamově příběhu určitě není časová souslednost jeho života, ani jeho zasazení do historie, ale motiv, který se otevírá hned v prvním verši 12. kapitoly Genesis, kdy Bůh Abrahama oslovuje a říká: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.“ Abraham se vydává na cestu, poslouchá Hospodina, do té doby Neznámého Boha, a jde. Hebrejština, podobně jako další semitské jazyky používá takzvané sufixy, obdobu českých přípon, či přivlastňovacích zájmen, které ovšem v češtině povětšinou fungují odděleně od slov, ke kterým se vážou, v hebrejštině jsou ale tyto sufixy jejich integrální částí. Překladaelé do češtiny si proto vypomáhají zájmenem: odejdi ze své země, svého rodiště, domu svého otce. Hebrejština díky sufixům může osobní vazbu člověka k zemi, rodišti i otcovu domu vyjádřit pokaždé jedním slovem doplněným o sufix. Abraham má svou zemi, své rodiště, dům svého otce. To všechno Abraham má, je to jeho, je v tom všem pohodlně usazen. Suffixem je Abraham spojený s tím, co je jeho: země, rodiště, dům – to všechno je jeho integrální součástí: místo, kde vyrostl, společenství, ke kterému patří, dům, jehož pospolitost tvoří. Je to jeho součást. Pak mu ale do života vstoupí Neznámý Bůh

beze jména a všechno je jinak. „Odejdi ze svého, opusť to své, s čím jsi provázaný, prorostlý, usazený, a jdi do země, kterou ti ukážu.“ Země ukázaná Hospodinem už nebude Abrahamovou zemí, na kterou by si mohl činit vlastnické právo. Bude to země trvale patřící Hospodinu a Abraham i všichni jeho potomci budou v té zemi hostem, příště už Abraham nebude mít svou zemi, svůj dům, ba ani svou rodinu, ale všechno bude patřit Hospodinu. Příběh Abrahama má bezesporu své mytické – vyprávěcí prvky, zároveň je konstitutivním příběhem tvořící genom budoucího izraelského národa jako putujícího lidu zvláštní smlouvy s Bohem, lidu, který je všude doma po tváři země a přitom je stále na cestě, protože veškerý ten domov – pracně získávaný, vybojovávaný, držený a znovu uchvacovaný, není nikdy jeho, patří Bohu, který ale není bohem teritoriálním, ale Bohem, který je tvůrcem světa a všeho, co na něm bydlí. Nejpriléhavějším obrazem Abrahamova příbytku je stan, stavba kdykoliv a kdekoliv rozložitelná, chatrný prostor, uprostřed kterého se Abraham potkává s Bohem a rozmlouvá s ním. V Novém zákoně nacházíme mnoho odkazů na Abrahama. Jak ve slovech Ježíšových, tak v apoštolských listech. Pavel na Abrahamovi staví svou teologii milosti. Co se Abrahamovi počítá za spravedlnost jsou nikoliv jeho skutky, ve kterých velice často chybuje – viz jeho kalkulace s potomkem Izmaelem, opakované zaprodávání Sáry místním panovníkům, ale to, že uvěřil Bohu. Uvěřit Bohu znamená odpoutat se v první řadě mentálně od „toho svého“. Mít „své jisté“ považujeme za samozřejmé, za běžné: svůj dům, svou rodinu, svou zemi.

Příběh Abrahamův má zrcadlit i naši víru, protože Abraham je i naším otcem, jak říká apoštol Pavel: „On je otec nás všech... je naším otcem před tváří toho, v nějž uvěřil, před Bohem, který dává život mrtvým a povolává v bytí to, co není.“ Co si z toho vzít, jak tomu rozumět pro náš život? Předně tak, že Abraham i nás učí, že náš život není náš, že náš domov není naším domovem, a naše rodina naší rodinou. Všeho je majitelem a svrchovaným vládcem Bůh, který nám ze svého propůjčuje na čas a jenom část toho, co i nadále zůstává jeho: život, naše bližní, naše schopnosti. O všem říkáme, že je to naše, přitom naše není vůbec nic. „Všechno mé, je od tebe“, říkáme ve slovech jedné liturgické modlitby. Víra nás učí tato slova ne odříkávat, ale žít. Učí nás nevázat se na věci, časy, ani na lidi, na to, co všechno a čeho všeho jsme schopni, ale spoléhat se na Boží milost, díky které máme účast na životě. Jenom Bůh dává život mrtvým a povolává v bytí to, co není. Slovy Dietricha Bonhoeffera: „Jenom poslušný věří – a jenom věřící poslouchá.“ Abraham ve své nedokonalosti ztělesňuje tato slova svým životním příběhem. Jako poslušný uvěřil, a jako věřící poslouchal.

Dej nám, Pane, abrahámovskou poslušnost k uvěření, a abrahámovskou víru k poslouchání. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Kázání na II. neděli v pústu.

PROGRAM NA BŘEZEN

neděle	5. 3.	10.00	II. neděle postní - bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
neděle	12. 3.	10.00	III. neděle postní - bohoslužba	slouží D. Frýdl
středa	15. 3.	10.00	schůze rady starších	sákristie
neděle	19. 3.	10.00	IV. neděle postní - bohoslužba	slouží D. Frýdl
pátek	24. 3.	19.00	Opera Aida v Severočeském divadle, sborový zájezd	Ústí nad Labem
neděle	26. 3.	9.00	Výroční shromáždění náboženské obce	Studio MANA
pondělí	27. 3.	17.00	Hudební večer Komunitního centra MANA	Divadlo MANA
pátek	31. 3.	10.00	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámek, slouží D. Frýdl

dokončení ze str. 2

inspirovat, jak mají jednat v mezilidských vztazích. Práce učitelů má totiž velký dopad na to, jak bude naše společnost v budoucnu vypadat.

Napadlo mě, co by tomu všemu říkal učitel nad míru povoláný, náš Jan Ámos Komenský. Pedagog, ale i filozof a teolog, kterého uznávaly kulturní kruhy skoro v celé Evropě a přesto prožil tak strastiplný život jako málokterý učenec té doby. Po porážce stavovského povstání na Bílé Hoře byl jako duchovní Jednoty bratrské pronásledován, jeho knihy byly zničeny a nebyl ušetřen ani rodinné tragédie, když mu při morové epidemii zemřela žena a dvě děti. Musel uprchnout do vyhnanství a stěhoval se z místa na místo, než se ke konci života usadil v Amsterdamu, kde roku 1670 zemřel.

Byl autorem mnoha spisů náboženských, filozofických, pedagogických a složil také písně do bratrského kancionálu. Jan Ámos však byl na prvním místě křesťan a v jeho životních zkouškách ho držela především víra v Boha. Své životní strážně přijal pokorně jako svůj kříž a tím více s k Bohu přimyká. Ve spise „Hlubina bezpečnosti“ píše, že člověk si přivodí zmatek a strasti, jestliže se vzdálí od Boha, jestliže opustí místo sobě určené a dělá si nárok na svévolnou samostatnost, místo aby pamatoval, že bytostně závisí na Bohu. Pravým lékem je návrat k Bohu, do jeho plnosti, kde člověk nachází bezpečí a blaho. Cestu k sobě usnadnil Bůh tím, že se nám učinil viditelným v Kristu, v něm odhalil pramen (studnici) našeho života a pokoj ve službě Pánu.

Pokoj Vám, Bohuslava Marková

STANOU SE ZÁZRAKY, KDYŽ VÍRU MÁŠ

V minulém čísle Hlasatele jsem položil vám čtenářům tři otázky k zodpovězení. Do uzávěrky tohoto čísla přišly odpovědi zatím jenom od Kamily Kopčilové. Tyto přetiskujeme a čekáme na další. Zde jsou položené otázky:

Věříte na zázraky?

Otázka číslo dvě: Byli jste svědky nějakého zázraku?

Otázka číslo tři: Co je podle vás zázrak?

Začnu od konce:

Já považuji za zázrak, když se stane něco, co se vymyká běžným fyzikálním zákonům, biologickým zákonitostem a tomu, co se běžně děje v našem světě. Pokud se stane zázrak, třeba nějakému člověku, a já u toho nebyla, pak záleží na tom, jak věrohodný je pro mne ten, kdo o zázraku podává svědectví.

Jestli jsem byla svědkem nějakého zázraku?

V této věci jsem velmi opatrná. Když přemýšlím o mimořádném Božím jednání ve svém životě, pak spíše než o zázracích mluvím o Boží milosti.

A konečně:

Věřím v zázraky včetně těch, o kterých se píše v Bibli. Takže věřím v zázraky, které konal Ježíš a jsou popsány v evangeliích. U těch zázraků byli svědci, někdy jich bylo i mnoho. Ti to, co zažili, vyprávěli dalším lidem a ti zase dalším. Pak tato svědectví začali další lidé zapisovat. Ti byli křesťany a chtěli podávat pravdivé svědectví. K tomu jim pomáhal Duch svatý. Já věřím, že Bůh má tu moc zajistit, aby v Bibli bylo napsáno to, co skutečně chce, aby tam bylo napsáno. Myslím si, že zprávy sepsané v evangeliích popisují, s malými odchylkami to, co se opravdu stalo. Věřím, že nedošlo k podstatnému zkreslení skutečné události. Největším potvrzením Ježíšových zázraků je pro mne svědectví nejvíce hodnověrného svědka, tím svědkem je Bůh.

V Bibli přece čteme toto:

J 5, 36 – 37:

Svědectví, které mám já, je větší než Janovo : Skutky, jež mi Otec svěřil, abych je vykonal. Tyto skutky, které činím, svědčí o tom, že mě Otec poslal. A sám Otec, který mě poslal, vydal o mně svědectví.

J 15, 24

Kdybych byl mezi nimi nečinil skutky, jaké nikdo jiný nedokázal, byli by bez hříchu. Ale oni je viděli, a přece mají v nenávisti i mne i mého Otce.

O jakých skutcích je v těchto verších řeč, ne-li o zázracích ?

Viz:

L 7, 22

Odpověděl jim : „Jděte, zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli : Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.

O MODLITBĚ V POSTNÍ DOBĚ

"Cílem modlitby, přimluvy, chvály a požehnání je, aby byl Bůh ve všem oslavován. V modlitbě předkládám Bohu své pocity, vášně i obavy tak, abych jejich prostřednictvím mohl zakoušet Boha v hloubi své duše", píše P. Anselm Grun, německý benediktinský mnich, všeobecně uznávaný duchovní pastýř a známý duchovní autor.

Karmelitánské nakladatelství v r. 2011 vydalo krásnou sbírku modliteb "Moje modlitební kniha", která zahrnuje jak modlitby vytvořené autorem pro různé situace v životě, modlitby s dětmi, žehnací modlitby, tak některé žalmy nebo modlitby významných osobností.

NA POPELEČNÍ STŘEDU

Dobrý Bože ... Dnes budu označen na čele křížkem z popela.

Připomíná mi to, že jsem prach a v prach se obrátím. Popel je znamením pokání a toho, že chci začít všechno dělat lépe, než dosud. Popel ukazuje, že staré shořelo. Popelem se také dříve čistívalo nádobí.

Při udělování popelce kněz často říkává: "Obrát se a věř evangeliu". Popelec mne chce vybídnout, abych opustil své staré cesty a vydal se po těch, které mne povedou k cíli.

Řecké slovo "metanoete", které překládáme jako "obratte se", znamená vlastně v původním významu "změnit smýšlení". Popeleční středa mne tedy vybízí, abych začal jinak myslet, abych se díval pod povrch věcí a abych pod tímto povrchem objevoval skutečnou podstatu.

Nové smýšlení je předpokladem víry. Ve víře nově promýšlím věci a hledím na svět novými očima.

Prosím tě, uč mě dnes nově smýšlet, dívat se na svět a na lidi jiným, novým pohledem a věřit, že se v tom všem a v každém člověku setkáváš se mnou ty sám.

V POSTNÍ DOBĚ

Milosrdný a dobrotivý Bože, požehnej tuto postní dobu, aby se mi stala dobou dobrého cvičení - cvičení ve vnitřní svobodě. Netěším se sice na postní dobu, ale vím, že mi udělá dobře.

Požehnej tuto postní dobu, abych se v ní dokázal odpoutat ode všech nezdravých návyků. Uč mě, jak se odříkáním osvobozovat od svých závislostí a jak znovu pocítit, že mohu pořád ještě svobodně nakládat se sebou samým a že nemusím být závislý na svých potřebách. Dej, ať je letošní postní doba pro mě časem vnitřního očištění a obnovy, abych se dokázal oprostit od starých návyků a mohl začít znovu vědomě žít, abych dokázal vědomě jíst a vědomě prožívat přítomný okamžik, aniž bych hned všechno, co se ve mně začíná hlásit ke slovu, potlačoval jídlem nebo nějakou činností.

Požehnej tuto postní dobu, aby mě obnovila a osvěžila a aby očistila mou duši. Tak ve mně o Velikonocích rozkvetne nový život skrze Krista, našeho Pána.

Jana Gottwaldová

Na jižní straně přilehá ke sboru terasa s pilastrem pro sochu Mistra Jana Husa. Nad úroveň střechy zvedá se věž se čtyřhrannou majákovou lucernou pro slavnostní osvětlení. Ve věži jsou (byly) 4 zvony. Věž končí červeným kalichem (1,2 m vys.) s dvojitým bílým křížem (1,20 m). Obě je obloženo opaxitovým sklem. Celková výška od úrovně chodníku ke špičce věže činí 25,70 m. Podél celého průčelí obytné (farní) budovy řešení je v prvním patře vystupující balkon dodávající budově větší členitosti. Protože podlahy sboru a obytné budovy nejsou ve stejné výši, zřízeno jest ve farní budově ještě zvláštní točité schodiště železné, pro spojení obou budov v kterékoliv etáži. Obstavený prostor budov činí 12.550,86 m³, plocha potřebná pro sbor, farní budovu včetně schodiště a obvodového pruhu kolem budovy činí 1.024,65 metrů² = 284 sáhů.

VNITŘNÍ VÝZDOBA A ÚPRAVA SBORU.

Pod kamenem z Kozího Hrádku umístěným pod kůrem je na zadní straně sboru veliký reliéf z umělého kamene ve formě husitského štítu od sochaře Vil. Amorta s profilem Mistra Jana Husa a nápisem Jdeme za tebou, cena reliéfu 800 Kč.

Obětní stůl z modřínového dřeva provedený podle návrhu profesora Pešana Školou nábytkového průmyslu na Žižkově byl původně větší s vypouklou řezbou vpředu. Při rekonstrukci apsidy roku 1950 byl stůl nově upraven. Od profesora Pešana pocházejí návrhy i na kazatelnu, podstavec pod bustu dr. Farského, lavice a dekorativní stěnu za oltářem. Tato stěna, dnes umístěná na čelní stěně přednáškové síně je ozdobena třemi pozlacenými reliéfy: uprostřed je hlava Krista, vpravo Husova a vlevo Komenského. Mezi nimi ve dvou řadách římské číslice, značící Desatero, na horní široké římse této stěny je zlacený nápis: „Národ, který nechce rozuměti svému dobrému, ten padne!“ Nejvýše na tomto pozadí byl uprostřed polychromovaný státní znak, nad nímž byl červený kalich se zlaceným dvojitým křížem. Připočteme-li k těmto všem symbolům ještě husitská slunce na dolní části této stěny, uznáváme správným rozhodnutí umělecké komise, která roku 1950 doporučila tuto přeplněnou a ideově mnohoznačnou stěnu nahraditi prostým dřevěným křížem.

Podstavec s bustou dr. Farského je dílem sochaře bratra Josefa Kotyzy. Na podstavci je nápis s výrokem Farského: „Náboženství bez lásky k lidem není žádné.“

Od řezbáře Kotyzy je též pulpit na mešní knihu a svícen dřevěný, jímž nahrazeny původní dva kovové svícny s elektrickými svíčkami. Na arkádě vnějšího kolumbária je šest měděných flambonů v podobě mis.

Nejkrásnější ozdobou bohoslužebné síně jsou tři fresky akademického malíře Rudolfa Adámka nad apsidou a po jejích stranách. Byly provedeny roku 1932. Největší z obrazů se vztahuje k líčení večere Páně podle evangelisty svatého Jana (kapitola 13). V dopise radě starších před prováděním malby píše mistr Adámek: „*Nedržím se tradičního sezení za stolem, jednak že tentokrát se se při hostinách polosedělo a pololeželo na nízkých lehátkách, stoly byly nízké – ale hlavně proto, aby postava Kristova byla celá, kolmá – aby Kristus v*

obraze dominoval. Obraz znázorňuje: Je po vlastní večeři, Jidáš již odešel. A Kristus hostí učedníky krmí ne tělesnou, ale duchovní, dává jim to nejkrásnější, čím lidstvo jediné spasí sebe i svět, čím dokáže, že vskutku jde za Kristem. Je to přikázání lásky. Tu stojí uprostřed u vytržení v duchovním spojení s Otcem a dává poučení na cestu, které vede k životu věčnému. Po pravé straně je apoštol Petr, vznětlivý, teď zanícený poslouchá, hotov v této chvíli život dát za Krista. Po levé straně Jan, miláček Páně se zkríženýma rukama v tiché odevzdanosti – jsou to dva hlavní typy. Ostatní apoštolové v hlubokém zadumání poslouchají svého mistra. Slova z evangelia budou nad obrazem i pod ním vepsána. Moje touha jest, aby scéna tato mocně zapůsobila do nitra přítomných, vryla se do duší a byla semenem k životu láska a míru.“

Tak psal mistr Adámek před prováděním obrazu, k němuž přistoupil s veškerou opravdovostí a zanícením své zbožné duše. Mistr Adámek je pokorným a oddaným žákem Kristovým a podmaňuje si každého kouzlem své osobnosti.

Před opravou bohoslužebné síně v roce 1950 byly při tomto obraze dva nápisy. Hoření nápis zněl: „Pokož vám! Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek, jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého!“ Dále dole: „Po tomť poznají všichni, že jste učedníci moji, budete-li míti lásku jedni k druhým!“ Evangelium svatého Jana XIII, 34,35.

Po stranách tohoto velikého obrazu jsou dva menší. Po pravé straně Svatý Cyril a Metoděj s Velehradem v pozadí, po levé Mistr Jan Hus následován Farským, v pozadí Říp a česká chaloupka.

Jak píše farář Šťastný, náklad na tyto obrazy nebyl příliš veliký, s postavením lešení a materiálem (barvy objednány z Německa prostřednictvím firmy Minerva pana Františka Janáčka, švagra našeho bratra Růžičky za režijní cenu), činil pouhých 13.000 Kč. Zároveň vhodnou úpravou dle návrhu mistra Adámka vymalována i celá zadní stěna za oltářem za 1.900 Kč. Obrazy těmito získal velice celý vnitřek sboru a obdiv působil nejen u příslušníků domácích, ale i přemnohých návštěvníků cizích, kteří u příležitosti všeho sokolského sletu (28. 6. až 7. 7.) sbor náš navštívili a zalíbením svými pochvalou se netajili. K charakterizaci mistra Adámka zaznamenáváme i znění dopisu, zasláního radě starších dne 23. března 1933: „Projevují všem upřímný a vřelý dík za celé zaplacení mých obrazů, které jsem loňského roku ve Vaší svatyni maloval. Úpis (ač nebyl upsán krví a ani čertu) zněl na tři roky, až jsem z toho sešedivěl. A proto tím milejším a krásnějším bylo překvapení, když už splaceno bylo v necelém roce. Obětavost, v těchto těžkých dobách až dojemná. Děkuji upřímně Vám všem nejen za tak brzké zaplacení, ale i za ono vlídné a bratrské přijetí, jak mé práce tak i mne samotného. Zůstane mi to navždy krásnou vzpomínkou. Bůh žehnej všem!“

Od mistra Adámka pochází ještě na desce malovaný obraz mrtvého Krista pro Boží hrob. V souladu s celou architekturou sboru řešen byl i veliký kovový lustr v bohoslužebné síni, příliš těžkopádné a složený z několika hranolovitých osvětlovacích těles. Tento lustr byl roku 1950 nahrazen jednoduchými kulovitými tělesy.

Všechno toto vnitřní zařízení sboru reprezentuje částku půl milionu, kterážto částka byla získána z přebytku při prodeji pozemku a z darů našich příslušníků.

Ve vývoji jsme došli až k člověku. Ponechme stranou Friedricha Nietzscheho a jeho fikci o ubermenschovi. A tak si říkám, že to sebezdokonalování bude pokračovat, pokračovat, až jednou všechno zanikne. S tím se jaksí dopředu počítá. Pak tu zbude otázka: Jaký to všechno mělo smysl? Žádný? Proč to tu tedy všechno bylo? Víme, že všechno, čím nás příroda obdařila, má dokonalý řád. Mraveniště stejně jako sluneční soustava a všechno, co se nachází mezi tím. A že by to všechno smysluplné se nakonec ukázalo být beze smyslu? Že by i celá ta evoluce tu byla jen tak pro nic za nic, aby se neřeklo? Někdy se pozastavuju nad tak dokonalou koncepcí, kterou na naší planetě způsobila Příroda. A tak si říkám, že ta Příroda musí být úžasně moudrá ženská. Pak mě napadlo, že možná není ani tak úžasně moudrá, ale že je úžasně poslušná.

III / O EVOLUCI, KTERÁ JE SVÝM VLASTNÍM TVŮRCEM

Ty věty v úvodu k této knížce jsou mou čirou fantazií - žádný hlas jsem tehdy neslyšel a dokonce příklad s žákem Suchým jsem si vymyslel. Násobilku jsem tehdy ještě jakž-takž ovládal, dokonce i dělit jsem tehdy uměl, ale když jsem jednou, po létech potřeboval něco vydělit, věděl jsem jen, že je třeba někde udělat dvojtečku, a ostatní jsem zapomněl. Ale o to víc jsem se procházel tou krajinou, do níž ani ti nejslavnější matematici, kteří s dělením ne mají problémy, nevstoupili.

A pak vznikla ta má první knížka o klaunovi, který si povídá s Bohem. Jemuž jsem tam říkal po latinsky Omnipotens Deus. Jestli chcete vědět proč, poříďte si tu první knížku, tam se to dočtete. (Tzv. skrytá reklama.) Ve své první knížce jsem prohlašoval, že jsem na ní pracoval patnáct roků. A teď, tři roky poté, je tu druhá. To potřebuje vy světení.

Tato druhá knížka totiž vznikala částečně s tou první. Rozepisoval jsem se, uvažoval jsem a občas mi to jaksí přeteklo. Stať mi kypěla, kypěla a já jsem to musel zarazit, aby kapitoly měly únosnou délku a aby se přidržovaly vytýčeného tématu. Ale o tom, co se nevešlo, jsem usoudil, že se to ještě někdy může hodit. (V nejhorším případě do koše.) A schoval jsem si to. Ostatně v mém věku se dá předpokládat, že nápadů bude ubývat, a taková ex-humace zapadlých motivů mi třeba někdy při jde vhod. A už je to tady.

Když jsem nedávno do těch zbytků nahlížel, začaly mi naskakovat někdy lepší formulace, jindy naopak doplňující myšlenky, někdy i pochybnosti a hlavně mi naskočila potřeba zjednat v tom zmatku pořádek. Už zas. Sedl jsem k počítači a začal jsem třídit, řadit, do-dělavat, aby výsledek budil dojem, že knížku napsala myslící bytost. A když jsem posbíral všechny ty střípky, zjistil jsem, že je tu jakejsi polotovár, který žadoní o dokončení. Chvilí jsem ho nechal žadonit, ale nakonec mi to nedalo. My, grafomanové, už jsme tací. I začal jsem psát.

Protože ta první knížka neznamená, že bych toto téma považoval za vyřešené, došel jsem k tomu, že budu v té druhé možná chvílemi i diskutovat sám se sebou, a to bude velmi ostrá diskuse, protože proti sobě tu budou stát vyrovnané síly. Položit sám sebe na lopatky, kdo to dokáže?

Jiří Suchý, pokračování příště

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovcích pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Helena Valterová (1939)

David Frýdl (1974) – farář

Miloš Měřinský (1967)

Karel Červený (1957)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 22. 2. 2023

Jednání RS bylo zahájeno promluvou a společnými modlitbami členů RS a písní 186.

Aktuální stav hotovosti ke dni 22. 2. 2023: Banka: KB 21 785,20 Kč, MMB 76 007,65 Kč
Pokladna: 1 132 Kč. Závazky a půjčky náboženské obce po splatnosti ke dni 22. 2. 2023:
Ateliér MCA fa č. 22010057 - 36 300 Kč, Cattus fa č. 221101 - 41 500 Kč, EC Partner, s.r.o. stavební dozor 72. 600 Kč

Bratr farář informoval o proběhlé kontrole z MHMP týkající se plnění dotačních výzev č. 47 a 58, která se uskutečnila 19. 1. 2023. Výsledek bez zjištěných závad, žádné opatření k nápravě a bez doporučení k nápravě.

O. Nováček informoval RS o probíhající inventarizaci majetku NO Praha-Vršovice, která byla zahájena dne 20. 12. 2022 v 10 hodin za přítomnosti O. Nováčka, finančního zpravodaje a předsedy komise a D. Frýdla, faráře, člena komise. Inventarizace se průběžně doplňuje. O jejím stavu bude podána zpráva na příštím jednání RS.

Jednání o dotačních možnostech z fondů EU s firmou Celkom Dotace, s.r.o.

Agentura Celkom Dotace, s.r.o. (M. Jankovská) představila RS dotační možnost k vybudování a provozu dětských skupin. RS záměr odsouhlasila a pověřuje agenturu zpracováním žádostí o dotace. Zároveň RS osloví ateliér MCA s žádostí o předložení kalkulace na zpracování projektové dokumentace předmětných prostor.

Poznámky z jednání o dotačních možnostech:

Dotační výzva: Budování kapacit dětských skupin. Využití prostor po WMA Data.

Vyhlášení březen - duben. Uplatnění investičních i neinvestičních nákladů.

Investiční grant: žádat o celou vyprojektovanou částku. Je ještě čas, ale setkat se s arch. Cíkanem a vše projednat. Neinvestiční - provozní grant: dotace na nákup vybavení a provoz na 1 rok. Přihlásit se co nejdříve. Udržitelnost 10 let.

RS se seznámila s výzvou Nestůj stranou br. Mikuláše Vymětala. V první fázi pověřuje br. faráře zpracováním kázání zaměřené na téma rasismu. Další podporující akce, kterou RS schvaluje, je poskytnutí kostela pro konání koncertu sboru Doodles v rámci akce Prague Pride v srpnu 2023.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovcích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10Kč.